

Jeg synes også, der er grund til at kvittere og takke for skatteministerens meget klare tilsagn om, at den skattemæssige behandling af pensionsopsparing ikke ændres. Det burde være et signal, der yderligere giver tillid til fremtidig opsparing til pension.

I modsætning til forespørgerne vil jeg også sætte dette med samspilsproblemet ind i en lidt større sammenhæng, nemlig en fordelingspolitisk sammenhæng. Mennesker, der ikke igennem arbejdslivet har haft mulighed for at foretage pensionsopsparing eller alene har kunnet foretage en meget begrænset opsparing, skal også fremover sikres gode økonomiske vilkår i deres tilværelse som pensionist; også den gruppe pensionister skal kunne føle en reel tryghed ved fremtiden. Derfor må en afhjælpning af nogle samspilsproblemer for pensionister med supplerende pensionsindtægter aldrig ske på bekostning af de pensionister, der skal leve af deres folkepension eventuelt suppleret med ATP og nogle tillæg til boligstøtte, varnehjælp osv. Også i forbindelse med den samspilsløsning, vi lavede i 1988, havde vi faktisk det dobbelte perspektiv at løse nogle samspilsproblemer og samtidig give nogle generelle forbedringer, som alle pensionister kunne have glæde af. Her er altså en hårfin balance, der for os skal holdes.

Lad mig sige, at vi kan konstatere, at der igennem mange år har været en meget betydelig opmærksomhed om samspilsproblematikken på pensionsområdet, og en lang række initiativer er taget, der har mildnet samspilsproblemet. Med den afhjælpning, der er sket gradvis, og som er under gennemførelse frem til 1998, mener jeg, at vi i store træk har ramt den nødvendige balance meget godt, og det tyder den meget betydelige private pensionsopsparing da også på. Tilliden til vores pensionssystem, tilliden til, at det kan betale sig at spare op til pension, er klart til stede i befolkningen.

Lad mig med det samme også tage stilling til det forslag til motiveret dagsorden, som hr. Peter Brixtofte har fremsat på forespørgerens vegne. Jeg vil af to grunde afvise den dagsorden, der er foreslået, og vi vil stemme imod den.

For det første forudsætter man også her, at der sker en fortsat udhuling som led i samspilsproblematikken. Det er veldokumenteret i statsministerens tale, i skatteministerens tale og i de ting, jeg selv har fremført, at det ikke er tilfældet. Det kan dokumenteres, at samspilsproblemet er blevet meget, meget mindre igennem de

sidste 10 år, så udgangspunktet er simpelt hen forkert, og man foregøgler befolkningen noget, der ikke passer.

Det andet var, at man skulle nedsætte en tværministeriel arbejdsgruppe. Der har været talrige tværministerielle arbejdsgrupper om samspilsproblemet. Det er et af de mest velbelyste økonomiske spørgsmål i vores samfund. Jeg gik lidt tilbage i tiden bare for at se, hvad vi nu havde lavet af den slags, og den gamle VK-ledede regering lavede i 1991 en glimrende beskrivelse af samspilsproblemerne i en stor rapport, og det var præcis en tværministeriel arbejdsgruppe, der var nedsat, med Boligministeriet, Socialministeriet, Skatteministeriet, Økonomiministeriet og Finansministeriet. Den giver en glimrende beskrivelse af disse problemstillinger, og siden har der været talrige opfølgninger af det spørgsmål. Så tanken om, at man skulle nedsætte yderligere tværministerielle arbejdsgrupper, vil ligge os fjernt. Det er der simpelt hen ikke behov for, for det er en særdeles velbelyst problemstilling, vi taler om her i dag.

Det, det drejer sig om, er politiske holdninger og politiske beslutninger om, hvilken balance man skal finde imellem indkomstafhængighed og vores skattesystem, mellem pensionslovgivningen og vores skattelovgivning.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Inden debatten fortsætter, kunne det være rart at spørge regeringen, efter at vi har hørt statsministeren, skatteministeren og den socialdemokratiske ordfører, om regeringen stadig væk står ved det, der står i regeringens egen publikation fra juni 1995, eller om den har skiftet holdning.

Det skulle man rent faktisk tro, for efter denne publikation i bilag nr. 2, som handler om samspilsproblemerne, kan man altså konstatere, at på helt almindelige indkomster kan man komme op på skatteprocenter på 72,7. Mener regeringen, at det ikke er et problem, at man, når man bliver pensionist, risikerer en reduktion, som er større end den skatteprocent, man ville have betalt, hvis man havde taget skatten med det samme, og at folk, hvis det fortsætter, stadig væk vil have tillid til og fortsætte de private opsparinger?

Når man endnu ikke har set et fald i dem, er det selvfølgelig, fordi det ikke er gået op for den almindelige dansker, at samspilsproblemerne er